

SIKER

Egy világhírű skandináv énekes hosszú külföldi körutazás után egyetlen fellépésre hazatért szülővárosába, ámde az előadás reggelén bánatosan tapasztalta, hogy hangja használhatatlanul érdes. Kinézett az ablakon: a szemközi plakát, széthasogatva a gyöngye ködöt, az ő nevét rikoltotta. Leballagott az utcára: az újságok címcimoldaról a saját tátozott szája meredt rá. Hirtelen támadt, gyermekes ötlettel közelebb hajolt a képhez, hogy megvizsgálja: nem piros-e a torka? Közben két ismeretlennek tűnő hölgy ráköszönt.

Tanácsstalanul ödöngött az utcákon, vissza-visszabiccentgetve a járóelőknek — észre sem vette, hogy az Operaház elé ért. Itt büszke tábla hirdette, hogy az aznapi előadásra minden jegy elkelt. Torkát köszörülte, legyintett és kiköpött. Mint valami varázslatra, két srác szökkent elébe és autogrammot kért.

Világos: rekedten nem léphet ilyen várakozás elé. Vállalnia kell az anyagi kárt, az elkerülhetetlen pletykát — inkább távolléte miatt szidják, mint a teljesítményéért. Azonnal be is ment a zenepalotába, és közölte elhatározását az igazgatóval. Ez a férfiú újonnan került a nagymúltú intézmény élére, abban a korszakban leledzett, amikor az embert még a bizonyítás vágya hevíti. A művész fellépte lett volna első nagy fegyverténye, amelytől azt remélhette, hogy kedvezőre hangolja majd az oly gyakran és lelkesen piszkálódó sajtót. Így hát a bejelentést úgy fogadta, mint valami taglócsapást. Elismerte ugyan, hogy a művész hangja némelyest szokatlan, de ezt csak a reggeli ködnek tulajdonította. Különbféle gyógyszerket ajánlott. Az énekes kissé ingerülten és nagyon rekedten azt

válaszolta, hogy már negyvenhét éve él együtt a hangszálaival, így hát kiismerte a rigolyáikat. Estére még akkor sem javul a hangja, ha üresre zabálja az összes helybeli gyógyszerertarat. Az igazgató azonban nem tágitott. Az emberek várakozásait ki kell elégiteni — mondta. Jaj a megbotrántozatóknak és a csalódást okozóknak. Újra dicsérni kezdte a különféle öblögetési, borogatási és ecsetelési eljárásokat, sőt az emberi akaraterő csodatevő hatásáról is ejtett néhány keresetlen szót. Ezen a ponton az énekes félbe akarta szakítani, de nem jött ki hang a torkán. „Hogyan?” — kérdezte az igazgató. A művész újra szólni próbált, de csak tátogni tudott. Az igazgató arcára üdvözült mosoly ült ki.

Este az énekes megjelent a színpadon. Rendkívüli színészi képességével tökéletesen eljátszotta szerepét. Csak éppen hang nem jött ki a torkán.

A zezugos kulisszák jól megválasztott rejtekéből egy tehetséges főiskolás hangja zengett. Megtévesztően, csodálatosan énekeket. A csalást senki sem vette észre, a mű végén percekig zúgott a fergeteges taps.

Higgyék meg, igazságos történet ez. A fiút még boldoggá tette az erkölcsi siker, és az a remény, hogy egyszer majd ő is felkapaszkodhat abba a magasságba, ahol már énekelni sem kell. Az igazgatót dicsérte, a művészt magasztalta a sajtó. Bennünket pedig örömmel tölthet el, hogy senki sem pótolhatatlan. De azért ne bízzuk el magunkat. Igaz ugyan, hogy a presztizs fontosabb, mint a teljesítmény, de tátogni azért tudni kell.

E. von J. von